

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2014 roku P. B. kierował samochodem marki F. o numerze rejestracyjnym (...). Około godz. 09:20 przy ul. (...) w W. na wysokości numeru 56, został zatrzymany do kontroli policyjnej, w ramach akcji (...), przez Policję.

Funkcjonariusz Policji wyczuł od kierowcy woń alkoholu. Kierowca zapytany czy spożywał alkohol, stwierdził, iż około godziny 23:30 wypił trzy piwa o pojemności 0,5 litra każde. Przeprowadzone przez funkcjonariuszy badanie urządzeniem A. S. (...) nr (...). Badania tym urządzeniem wykazały następujące wyniki: I badanie 0,35 mg/l, II badanie 0,38 mg/l. Po tym jak P. B. został przewieziony do KP W. – B. badania kontynuowano używając tym razem urządzenia Alkometr A2.0. Uzyskano następujące wyniki: III badanie 0,41 mg/l, IV badanie 0,35 mg/l.

P. B. nie był dotychczas karany, również za wykroczenia drogowe. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo. Nie jest uzależniony od alkoholu i środków odurzających.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka J. P. oraz dokumentów ujawnionych na rozprawie w dniu 29 października 2014 roku.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, odmówił też składania wyjaśnień. Na rozprawie zaś przyznał się do zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony na rozprawie co prawda potwierdził odczytane wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, jednakże to jego przyznaniu się do popełnienia zarzucanego czynu na rozprawie głównej Sąd dał wiarę. Szczególnie, iż potwierdza to złożony przez niego na rozprawie wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Zeznania świadka G. T. są spójne, logiczne, zostały potwierdzone innymi dowodami zebranymi w sprawie (m.in. protokół użycia alkotestu). Świadek ten w sposób wyczerpujący przedstawił wszystkie okoliczności z przeprowadzonej kontroli drogowej. Przebieg jej nie budzi wątpliwości. Świadek jest osobą obcą wobec oskarżonego, w związku z tym zdaniem Sądu - bezstronna. Ponadto świadek jako funkcjonariusz Policji działał w sposób rutynowy, nie mając żadnego prywatnego interesu w nadmiernym obciążeniu oskarżonego.

Okoliczność, że oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości nie budzi wątpliwości. Potwierdzają to również wyniki przeprowadzonych badań sprawnymi urządzeniami do tego przeznaczonymi. Wskazać należy, iż badania te nie były przez oskarżonego kwestionowane.

Sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się także na innych dowodach z dokumentów, uznając je za autentyczne, nie budzące wątpliwości i potwierdzające w swej treści rzeczywisty przebieg zdarzenia.

W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości. Z dowodów jednoznacznie wynika, że oskarżony w dniu 20 kwietnia 2014 r. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu drogowym samochód osobowy. Tym samym opisanym wyżej zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 178a§1 k.k.

Za wskazane przestępstwo Sąd wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat.

Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego, że przyznał się do winy oraz złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Oskarżony jedynie w niewielkim stopniu przekroczył dopuszczalne stężenie alkoholu w organizmie, zaś do kontroli został zatrzymany w wyniku akcji (...) w ramach której, kontrole przeprowadzane są rutynowo, zaś z zeznań funkcjonariusza G. T. nie wynika, aby bezpośrednio przed zatrzymaniem samochodu P. B., kierujący zachowywał się w sposób zagrażający bezpieczeństwu w komunikacji.

Oskarżony prowadził pojazd w godzinach porannych, w niedzielę, kiedy natężenie ruchu jest niewielkie. Ponadto prowadził pojazd osobowy, a nie ciężarowy, o większej masie, a więc z założenia stwarzał mniejsze zagrożenie. Nie bez znaczenia pozostaje fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego. Nadto oskarżony nie był karany również za wykroczenia drogowe, co tym bardziej świadczy o incydentalności czynu będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Okoliczności te Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych i aktualnych danych o karalności uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego oraz informacji z (...).

Ostatnią przesłanką jest tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, wyrażająca się w przypuszczeniu opartym na ocenie właściwości i warunków osobistych sprawcy oraz jego dotychczasowym sposobie życia, że sprawca pomimo orzeczenia kary z zawieszeniem jej wykonania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Oskarżony jest osobą w sile wieku, ma 41 lat, zdobył średnie wykształcenie, ma stałe miejsce zamieszkania, pracuje, na utrzymaniu ma rodzinę: byłą żonę i dziecko. Nie był też, jak wyżej wskazano, karany. Z powyższych okoliczności wynika, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i można przyjąć, że popełnienie przez oskarżonego czynu zabronionego miało charakter epizodyczny, a nie było wynikiem jego postawy wobec obowiązującego porządku prawnego.

Sąd orzekł wobec P. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku na podstawie art. 42§2 k.k. zaliczając, na podstawie art. 63§2 k.k., na jego poczet okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy począwszy od dnia 20 kwietnia 2014 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku.

W ocenie Sądu jedynie roczny okres zastosowania w/w środka karnego uświadomi oskarżonemu wagę naruszonych przez niego norm prawnych i skłoni do refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem mobilizując go do zmiany swojego postępowania w przyszłości. Wymierzony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres roku jest adekwatny zarówno do stopnia winy jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i spełni wobec oskarżonego wychowawcze i zapobiegawcze cele.

Sąd ponadto orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 2.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, który zgromadzone środki przeznacza między innymi na udzielanie pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz członkom ich rodzin oraz udzielenie pomocy osobom pozbawionym wolności, zwalnianym z zakładów karnych i aresztów śledczych oraz członkom ich rodzin.

Środek karny tego rodzaju będzie stanowić nie tylko bezpośrednią dolegliwość karną dla oskarżonego, ale przyniesie również pożytek działalności prowadzonej na rzecz pomocy m.in. osobom poszkodowanym przez przestępstwa, tj. spełni swój cel społeczny.

W ocenie Sądu ten środek karny oraz wysokość orzeczonej kwoty w sposób wyraźny pozwoli odczuć oskarżonemu, że jednak poniósł on negatywną konsekwencję swojego zachowania, pomimo skazania z warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Ponadto należy zwrócić uwagę, że Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego o orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres najniższy, co było wynikiem premiowania oskarżonego za złożenie wniosku w trybie art. 387 k.p.k. W tym zakresie więc oskarżony odczuje skutki prawne za popełnione przestępstwo w niewielkim zakresie, chociaż zaznaczyć należy, że wprowadzenie poziomu alkoholu w jego organizmie był niewielki, to jednak przekraczał poziom minimalny.

Jednakże w ocenie Sądu uwzględniając wagę popełnionego przez niego przestępstwa, nagminność i pospolitość tego rodzaju przestępstw w społeczeństwie, oskarżony powinien odczuć realną dolegliwość za swoje sprzeczne z prawem postępowanie. Zdaniem zaś Sąd skutki finansowe dla oskarżonego związane z koniecznością zapłaty świadczenia pieniężnego będą dla oskarżonego odpowiednim instrumentem do uświadomienia, że popełnił przestępstwo szkodliwe społecznie i instrumentem do zmiany swojego postępowania.

Oczywiste jest ponadto, że w sytuacji, kiedy oskarżony popełnił czyn zabroniony, musi nastąpić zmiana w jego życiu, a dokładniej pogorszenie jego warunków. Sprawca popełniając czyn zabroniony powinien przewidzieć i godzić się na negatywne konsekwencje swojego postępowania.

Uwzględniając sytuację materialną i finansową oskarżonego (otrzymywanie stałego dochodu), Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe stosownie do dyspozycji art. 627 k.p.k., stwierdzając, że oskarżony jest w stanie i powinien ponieść koszty realnie poniesione przez Skarb Państwa przy rozpoznaniu jego sprawy.